

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o návrhu žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 12. 2012, č. j. 10 Na 62/2012 – 5,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) svým návrhem brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým krajský soud postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), řízení o stěžovatelově žalobě proti rozhodnutí žalované, doručeného stěžovateli dne 12. 10. 2012 (č. j. 2710/12), kterým žalovaná reagovala na žádost stěžovatele o určení advokáta.

[2] Součástí napadeného usnesení je i poučení o tom, že je proti němu přípustná kasační stížnost. Stěžovatel v reakci na to předestřel stanovisko, že poučení soudu o opravném prostředku je vadné, a to s ohledem na povahu napadeného usnesení. Kasační stížnost proti němu tak dle stěžovatele není přípustná, a proto brojí proti dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu, která označuje kasační stížnost proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu za přípustnou (konkrétně proti nepublikovanému usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, sp. zn. Nad 22/2007, rozsudku ze dne 27.

1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 – 35, či rozsudku ze dne 28. 2. 2012, č. j. 2 As 38/2012 - 50, rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Svým návrhem stěžovatel především namítá *„místní nepříslušnost MěS v Praze k vedení řízení a navrhuje, aby adresovaný soud vydanému rozhodnutí o postoupení žaloby, doručenému 7. ledna, odňal účinnost jeho kasací a dal závazný pokyn KS v Č. Budějovicích, aby proces nadále vedl.*“ Navzdory svému tvrzení je ovšem z obsahu podání stěžovatele patrné, že se domáhá zrušení napadaného rozhodnutí (kasace) a vrácení věci Krajskému soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení.

[3] V rámci přezkumu naplnění podmínek řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v tomto případě netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Opačný postup by totiž znamenal jen další řetězení téhož problému a nebyl by v souladu se zásadou hospodárnosti řízení (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77).

[4] Kasační stížnost je tak podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a to z kasačního důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ačkoli sám stěžovatel své námitky blíže nepodřazuje pod některý ze zákonem stanovených důvodů (viz rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS), přičemž dospěl k závěru, že není důvodná.

[5] Jakkoliv Nejvyšší správní soud ponechává stranou značnou nelogičnost postupu stěžovatele, který podává kasační stížnost, o jejíž nepřípustnosti je přesvědčen, dospěl k závěru, že domáhá-li se stěžovatel kasace rozhodnutí, je třeba toto podání chápat jako kasační stížnost, Brojí-li stěžovatel na straně jedné proti judikatuře, jež podání kasační stížnosti umožňuje, a na straně druhé svým podáním projevuje vůli zrušit usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu právě kasační stížností, je třeba si toto jednání vykládat tak, že stěžovatel nespatřuje v možnosti podat kasační stížnost žádný rozpor se zákonem. Stěžovatelem předestřené námitky tak Nejvyšší správní soud ani v tomto případě neshledal důvodnými a setrval na svém ustáleném názoru ve vztahu k otázce přípustnosti kasační stížnosti podané proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu, k němuž dospěl např. v usnesení ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 - 101, podobně rozsudek ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 – 35. Námitka týkající se nesprávného poučení stěžovatele je tedy nedůvodná.

[6] Stěžovatel nadto i nadále a dlouhodobě zastává zcela mylný názor, že je k projednávání věci místně nepříslušný Městský soud v Praze, a to s poukazem na své ničím nepodložené tvrzení, že *„předseda ČAK vykonává svěřenou pravomoc právě a jen v sídle v Brně.*“ Nejvyšší správní soud v obdobných případech vůči témuž stěžovateli již mnohokrát v minulosti judikoval, že podle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. v relevantním znění platí obecné pravidlo, podle něhož je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. V případě České advokátní komory je nutno vycházet ze zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 40 odst. 1 tohoto zákona se zřizuje *„Komora se sídlem v Praze a s pobočkou v Brně.*“ V případě určení advokáta (případně u zrušení tohoto určení) zákon č. 85/1996 stanoví, že rozhoduje Komora (§ 18) a blíže vymezuje, že v rámci Komory toto rozhodování přísluší předsedovi Komory [§ 45 odst. 2 písm. a)]. Naopak ve vztahu k pobočce České advokátní komory v Brně zákon pouze demonstrativním způsobem

uvádí, že tato zejména zajišťuje působnost pro evropské advokáty a advokáty se sídlem v obvodu krajských soudů v Brně a Ostravě a pro jejich advokátní koncipienty (§ 40 odst. 1). Je tak zřejmé, že se krajský soud nedopustil nezákonnosti, když dovodil místní příslušnost přezkumu správního rozhodnutí v obvodu Městského soudu v Praze, nepřipadá v úvahu tedy ani místní příslušnost Krajského soudu v Brně, natožpak stěžovatelem navrhovaná místní příslušnost Krajského soudu v Českých Budějovicích. Příslušným orgánem Komory k vydání těchto správních rozhodnutí je totiž podle zákona její předseda, a ten nepochybně nemá sídlo na pobočce v Brně, nýbrž v Praze. Skutečnost, že příprava a zajištění rozhodnutí vydávaných podle ustanovení § 18 zákona o advokacii je fakticky delegována na brněnskou pobočku, není z hlediska vymezení místní působnosti správních soudů rozhodná.

[7] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost není důvodná, a proto byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[8] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu